

SZTASKÓ RICHARD

Van, amit nem lehet

Adagio molto – Allegro con brio

Nem kell nagy dologra gondolni. Leül az asztalomhoz, belekortyol az italába, és pontosan tudjuk, a titok, amit elárulni készül, egyikünkre se tartozik, mégis úgy tapad hozzánk, mint egy levakarhatatlan árnyék. A helyzetünk korántsem idilli, hagyom, hogy minden csak történjen, nincs a szívemben harag, az csupán egy szikkadt sóbarlang, semmi több.

Ő: Hol is tartottunk?

ÉN: Azt hiszem, ott, hogy...

Ő: Megvan, emlékszem!

ÉN: Igen?

Ő: Igen, igen, ott hagytuk abba, hogy múltkor anyám kitalálta, nem kelle-
ne olyanokkal foglalkoznom, mint...

ÉN: Amilyen én vagyok?

Ő: Igen, azt hiszem, rád gondolt.

ÉN: Kedves asszony.

Ő: Tudod, hogy félt, és emiatt örökösen...

ÉN: Igen, örökösen. Nem kell bemutatnod.

Ő: Na látod, erről beszélek. Pontosán így működik, és azt hiszem, ezért
még nem kell kárhoztatnunk.

ÉN: Eszem ágában sincs. Tök jó, hogy aggódik.

Ő: Csak?

ÉN: Nincsen csak. Jó fej, bár amikor ekézni kezd, azzal azért már finoman
szólva is vannak gondjaim.

Ő: Ekézni, téged?

ÉN: Engem hát. Rájön a, már bocsánat, a bolondóra, aztán jobb dolga híján
rajtam köszörüli a nyelvét.

Ő: Szerintem ez pontosan annak az esete, amikor nem rajtad, hanem veled
nevetnek.

ÉN: Valóban?

Ő: Igen.

ÉN: Az eredmény egy és ugyanaz: hangzavar.

Ő: Mikor lettél te ennyire mimóza?

ÉN: Parancsolsz?

Ő: Az anyámról van szó. Szeret téged, csak a maga módján.

SZTASKÓ RICHARD (1987, Budapest) magyar–kommunikáció szakos tanárként végzett az Eszterházy Károly Főiskolán, drámatanárként a Károli Gáspár Egyetemen. Jelenleg egy budapesti gimnáziumban tanít. Prózái az alábbi folyóiratokban jelentek meg/kerültek elfogadásra: Magyar Múzsza, Helikon, Új Forrás, Irodalmi Jelen, Műút.

ÉN: Hál' Istennek, már kezdtem az ellenkezőjét gondolni.

Ő:

ÉN:

Adagio cantabile

ÉN: Végül is az a legfontosabb, hogy a kettőnk dolgát ez ne mérgesítse el.

Ő: Miért kellene, hogy elmérgesítse?

ÉN: Hát ez az...

Ő: Nem, én ezt komolyan kérdeztem. Remélem, nem gondolod, hogy...

ÉN: Félreértettél.

Ő: Látod, ez gyakran megesik.

ÉN: Szép!

Ő: Tessék?

ÉN: Szépen vagyunk. Szóval azt akartam az előbb mondani, de tudod, mit, hagyjuk!

Ő: Csak nem megsértődtél?

ÉN:

Ő: Ha már belekezdted, leszel olyan szíves, és...

ÉN: Jól van, nyugodj meg, főlöszleges fölhúznod magad!

Ő: Nyugodt vagyok, abszolút.

ÉN: Igen, a Két Lábon Járó Nyugalom Végtelenül Türelmes Mintaszobra.

Ő: Nem kell gúnyolódni!

ÉN: Ez nem gúnyolódás. Ilyen vagyok.

Ő: Szomorú.

És ez az egész olyan, mintha egy egyenletes sebességű ringlispílen ülnénk, amiről nincs leszállás, ta-ram-tam-tam, ta-ram-tam-tam, ahhoz pedig elég lassú, hogy elszédüljünk ebben a forgásban.

Ő: És akkor mi a terv?

ÉN: Hogyhogy mi?

Ő: Hát hogyan tovább. Az itt a kérdés.

ÉN: Passz. Nem tudom. Azt hittem...

Ő: Azt?

ÉN: Volt egy halovány elképzelésem arról, hogy te majd.

Ő: Igen, megint ugyanaz a nóta. Hogy majd én helyetted is kitalálom, mi legyen kettőnkkel, mert neked erre nincsen – hogy is mondtad múltkor? Kedved?

ÉN: Kapacitásom.

Ő: Ez az. Kapacitásod. Remek. Hogy neked erre nincsen. Csak tudnám, mikor lettél ilyen fennkölt!

ÉN: Jó kérdés...

Ő: Azt mondd?

ÉN: Ne haragudj, nem így értettem.

Ő: Persze, persze, te sohase úgy...

ÉN tényleg sohase úgy, csak valahogyan mindig aszerint alakul, ahogyan nem kellene alakulnia. Ez valami – ősbűnnel együtt – öröklött járom, amit vállból-nyakból kell tartanom, csak rettenetesen nyom, ahogyan elle-ne feszítek, és bizony a szálfka se kímél, fölsért. Talán ezért olyan bizonytalan minden mozdulat. Muszáj, hogy csillapodjék a bensőmben tanyázó hullámok keltette rezgés. Azt hiszem, így a legpontosabb. Ez a múlt.

Scherzo. Allegro assai

Csomó csinos csaj csak kapkodom a fejem azt se tudom hirtelenjében hova néztek de aztán tarkón pöccint a fölismerés a bőség zavarában nem veszíthetem el a fejemet egyvalaki van, akivel muszáj muszáj, de tudom, hogy a nyomába sem érhetek, az a fellengzős mosoly az arcán nem póz, hanem veleszületett önkény –

A táncter közepén szúrom ki, egy fölöttem járó jampival kavár, hogy lesz ebből valami, még magam sem tudom, az biztos, hogy bátorságot kellene csepegtetni a szívembe vagy hova, de a kezembe' szorongatott ital is már fölmelegedett, poshadt pocsolják íze kavár a számban, kortyot nyelek korty után, s csak nézem-nézem, ahogy azzal a jampival a táncter közepén, mögöttük meg a hevenyészett deszkalap-színpadon recsegve szól a *Hajolj bele*, hát nem mondom, behajolnék és egész este dúdolnám azt, hogy la bamba –

Nincs mese odalépek talán hallani fogjuk egymást ebben az eszeveszett hangzavarban –

ÉN: Szia!

Ő: Á, szia!

ÉN: Hogy vagy? Mi újság?

Ő: Sokat.

ÉN: Tessék?

Ő: Ittam. Sokat ittam.

ÉN: Akkor gondolom, ne hívjalak meg...

Ő: Egy szóval se mondtam...

ÉN: Mit iszol?

Ő: Te?

ÉN: Fröccsnek indult, de van benne fehér rum.

Ő: Fúj!

ÉN: Nem olyan szörnyű...

Ő: Hát jó!

ÉN: Szóval? Mit hozhatok?

Valahonnan, nem tudom, honnan, a semmiből, fölbukkan a jampi, azt hittem, rég lelépett, átkarolja és már viszi is, pont úgy, mint abban a Balassi-versben, amikor *nagy sebesen egy keselő csalárdképpen* elragadja az egyik hattyút, hát maradok, én és a hűgymeleg italom, néhány percig még botladozom a hangzavarban, aztán hazaballagok, én már nem is értem, az esőnek miért kell folyton rám hullnia.

Adagio – Allegro molto e vivace

Ő: Túl nagy kérdés?

ÉN: Mire gondolsz?

Ő: Tudod te!

ÉN: Kellene?

Ő: Ne játszd nekem a hülyét, nem áll jól!

ÉN: Pedig múltkor valami ilyesmit mondtál.

Ő: Hogy?

ÉN: Hogy az idiótaságom párját ritkítja.

Ő: Így mondtam volna?

ÉN: Nem egészen. Idézni pontosan szépen, szóval, „az idiótaságodnak nincsen párja”.

Ő: Ennyi?

ÉN: „Komolyan mondom, nem tudom, hogy vagy képes ennyi hülyeséget összehordani. Mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.”

Ő: Sajnálom.

ÉN: Ugyan már! Megszoktam.

Ami persze nem igaz. Mert van, amit nem lehet megszokni. De ha jobban belegondolok, ő is tudna számtalan szépet és jót idézni tőlem, igaz, velem ellentétben, neki van tartása, nem olyan fölpuhult gerincű, mint én, s ez a különbözőség az oka annak, hogy...

Ő: Mit is mondtál pontosan, mikor kell indulnunk?

ÉN: Ráérünk még. Szerencsére ebben is jók vagyunk.

Ő: Mármint?

ÉN: A ráérésben. Az mindig is jól ment nekünk...

Ő: Szomorú.

ÉN: Hogy?

Ő: Hogy ilyen vagy. Azt hittem, mellettem legalább megváltozol.

ÉN: Lehetetlent te se kívánhatsz.

Ő: Az ember azért reménykedik.

ÉN: Na igen, csak minek.

Ő: Tessék? Mindegy is. Én vagyok a naiv, hogy azt hittem, mellettem azért...

ÉN: Melletted azért mi? Olyan leszek, amilyennek szeretnél, nem pedig, amilyen valójában vagyok?

Ő: Az a baj...

ÉN: Nem, az a baj, hogy a saját ízlésedhez akarsz formálni, az pedig nem mindig...

Ő: Fér bele az értékrendedbe, tudom. Hogy nem kényelmes neked. Mintha olyan tökéletes lennél, én pedig éljem meg kegyként, hogy velem vagy. Nélküled biztosan elsorvadnék.

ÉN: Ilyet sose mondtam!

Ő: Elég, ha gondolod. Csodálom, hogy egyáltalán szóba állsz velem.

ÉN: Normális vagy? Ne beszélj már ilyen faszságokat!

Ő: Tessék. És még én beszélek faszságokat. Észre se veszed, mennyire megalázó tud lenni a viselkedésed.

ÉN: Ha az imént megbántottalak, fogadd el, kérlek, mélységesen mély bocsánatkérésemet!

Ő:

ÉN:

Ő:

ÉN: Na, ne csináld már. Ne haragudj, légy szíves, tudom, milyen ostoba vagyok, nem kell erre folyton fölhívnod a figyelmemet!

Ő: Az a nagy szerencséd, hogy szeretlek.

ÉN: Igen, ezt pontosan tudom. Nélküled már a híd alatt lennék kannás borral a kezemben.

Ő: Nem kell gúnyo...

ÉN: Tudom, tudom. Én is szeretlek.